

UCHWAŁA Nr IX/103/2015
Sejmiku Województwa Opolskiego
z dnia 8 września 2015 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Marszałka Województwa Opolskiego.

Na podstawie art. 18 pkt 20 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz.U. z 2013 r., poz. 596 ze zm.) oraz w związku z art. 229 pkt 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 ze zm.), Sejmik Województwa Opolskiego uchwała, co następuje:

§ 1

Sejmik Województwa Opolskiego, po rozpatrzeniu skargi (zanonimizowano) na działalność Marszałka Województwa Opolskiego, którego zadania wynikające z ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. 2014 poz. 272 j.t.), wykonywał Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Opolu oraz po zapoznaniu się ze stanowiskiem Komisji Rewizyjnej w tej sprawie, uznaje skargę za nieuzasadnioną.

§ 2

Stanowisko Komisji Rewizyjnej, o którym mowa w §1, stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Sejmiku Województwa Opolskiego.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Stanowisko Komisji Rewizyjnej w sprawie wyników postępowania wyjaśniającego w sprawie zbadania skargi na działalność Marszałka Województwa Opolskiego, którego zadania wynikające z ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, wykonywał Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Pracy.

Skarga w przedmiotowej sprawie wpłynęła do Sejmiku Województwa Opolskiego w dniu 22 czerwca 2015 r.

Zgodnie z § 35 ust 3 pkt 1 Statutu Województwa Opolskiego (j.t. Dz. Urz. Woj. Opolskiego z 2014 r. poz. 2201) w związku z art. 20 ust. 3 ustawy o samorządzie województwa (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 596 ze zm.) skarga została skierowana do Komisji Rewizyjnej przez Przewodniczącego Sejmiku Województwa Opolskiego, w celu zbadania jej zasadności i przedstawienia wyników postępowania wyjaśniającego Sejmikowi. Skarga została przekazana Członkom Komisji Rewizyjnej w dniu 3 lipca 2015 r. Przewodniczący Komisji zwrócił się jednocześnie do Marszałka Województwa o ustosunkowanie się do zarzutów zawartych w skardze. Następnie Komisja zbadała skargę na posiedzeniu w dniu 21 sierpnia 2015 r.

Komisja Rewizyjna na posiedzeniu w dniu 21 sierpnia 2015 r. po przeprowadzonej analizie:

- a) zgłoszonych w skardze zarzutów,
- b) właściwych w sprawie przepisów prawa tj.
 - ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. 2014 poz. 272 j.t.),
 - ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. 2014 poz. 1502 j.t.),
 - ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. 2015 poz. 192 j.t.)

oraz po zapoznaniu się ze:

- c) stanowiskiem Marszałka Województwa Opolskiego przekazany przy piśmie z dnia 13 sierpnia 2015 r. o sygn. DOA.I.1510.2.16.2015,

d) wysłuchaniu wyjaśnień w przedmiotowym zakresie Dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy, ustaliła, co następuje.

Skarżący w złożonej skardze zarzuca bezprawne i naganne działanie Dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy, który wykonywał ustawowe zadania marszałka województwa działając na podstawie udzielonego pełnomocnictwa Marszałka Województwa Opolskiego z dnia 4 lutego 2015 r. znak DOA-I.087.4.1.2015.

Skarżący zatrudniony był w firmie PROKONEX SA w Brzegu w okresie od 1 lutego 2010 r. do 24 listopada 2010 r. Stosunek pracy ustał na podstawie art. 55 §1¹ kodeksu pracy, tj. został rozwiązany przez pracownika bez wypowiedzenia, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika. W takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, a jeżeli umowa o pracę została zawarta na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy – w wysokości wynagrodzenia za okres 2 tygodni. W związku z powyższym skarżący złożył w dniu 18 września 2013 r. do Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Opolu Wydział ds. Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wniosek indywidualny o wypłatę świadczeń pracowniczych. Wystąpił w nim o wypłatę ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych niezaspokojonych przez PROKONEX S.A. w Brzegu należności z tytułu:

- wynagrodzenia za pracę za 09/2010,
- wynagrodzenia za pracę za 10/2010,
- wynagrodzenia za pracę za 11/2010,
- odprawy pieniężnej,
- ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

Niezaspokojone należności w kwocie netto zostały zasądzone przez Sąd Rejonowy w Brzegu na rzecz skarżącego od PROKONEX SA w Brzegu wyrokiem z dnia 11 marca 2011 r. Prowadzone, z wniosku skarżącego, postępowanie egzekucyjne zakończyło się częściowym zaspokojeniem należności skarżącemu.

Warunkiem wypłaty świadczeń przez Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych jest wystąpienie niewypłacalności pracodawcy. Niewypłacalność pracodawcy nie jest tu rozumiana jako niewypłacenie zaległych roszczeń pracownikowi przez pracodawcę, ale muszą zostać spełnione postanowienia, dotyczące niewypłacalności pracodawcy zgodnie art. 3, 8 i art. 8a oraz art. 12 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Niewypłacalność pracodawcy, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ww. ustawy,

zachodzi, gdy sąd upadłościowy, na podstawie przepisów prawa upadłościowego i naprawczego, wyda postanowienie o:

- ogłoszeniu upadłości pracodawcy obejmującej likwidację majątku dłużnika;
- ogłoszeniu upadłości pracodawcy z możliwością zawarcia układu;
- zmianie postanowienia o ogłoszeniu upadłości z możliwością zawarcia układu na postanowienie o ogłoszeniu upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika;
- oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości pracodawcy, jeżeli jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania;
- oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości w razie stwierdzenia, że majątek dłużnika jest obciążony hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską w takim stopniu, że pozostały jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania.

Data niewypłacalności jest data wydania postanowienia sądu upadłościowego o ogłoszeniu upadłości pracodawcy.

Niewypłacalność pracodawcy zachodzi również w razie niezaspokojenia roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w przypadku faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę, trwającego dłużej niż 2 miesiące.

W celu ustalenia podstawy niewypłacalności Wojewódzki Urząd Pracy w Opolu zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Brzegu, Urzędu Skarbowego w Brzegu, Sądu Rejonowego Sekcja Upadłościowa w Opolu, Centralnej Informacji KRS w Warszawie, Państwowej Inspekcji Pracy w Opolu o informacje na temat firmy PROKONEX SA w Brzegu. O informacje na temat prowadzonej działalności zwrócono się również do firmy PROKONEX SA w Brzegu.

Dokonano również przeglądu akt rejestrowych spółki w Sądzie Rejonowym w Opolu Wydział KRS – akta rejestrowe zostały dopiero udostępnione pracownikowi Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Opolu w dniu 21 listopada 2013 r. gdzie:

- ostatni przejaw działalności był w dniu 7 sierpień 2013 r. pismo Prezesa Zarządu w sprawie zwrotu kwoty za ogłoszenie w Monitorze Sądowym i Gospodarczym,
- w dniu 16 sierpnia 2013 r. Prezes Zarządu odebrał ww. kwotę (potwierdzenie odbioru przekazu pocztowego).

W związku z powyższym nie można było ustalić podstawy niewypłacalności pracodawcy zgodnie z art. 3, 8 i 8a ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych z uwagi na brak:

- ogłoszenia upadłości przez Sąd,
- oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości przez sąd,
- faktycznego zaprzestania prowadzenia działalności przez pracodawcę (firma – prezes zarządu w dalszym ciągu składa deklaracje, prowadzi sprawy sądowe, odpowiada na pisma).

Biorąc powyższe fakty pod uwagę, w dniu 19 grudnia 2013 r. odmówiono wypłaty skarżącemu wnioskowanych świadczeń, z pouczeniem o możliwości odwołania się do Sądu Rejonowego w Opolu Wydział Pracy a nie jak skarżący zarzuca w treści skargi, iż „w sposób naganny sugerowano złożenie pozwu do sądu”. Powyższe pouczenie wynika z art. 20 ust.2 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, zgodnie z którym spory powstałe w związku z odmową wypłaty świadczenia ze środków Funduszu rozstrzyga sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy.

W dniu 3 września 2014 r. skarżący złożył w Sądzie Rejonowym w Opolu pozew przeciwko Wojewódzkiemu Urzędowi Pracy w Opolu Wydział ds. Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych o zasądzenie na jego rzecz należności.

Na rozprawie w dniu 16 lutego 2015 r. oddalono powództwo przeciwko WUP w Opolu – wyrok z dnia 16 lutego 2015 r., od którego odwołał się skarżący w złożonej apelacji. Na rozprawie w dniu 28 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w Opolu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo przeciwko Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych uzasadniając, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej wykładni przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 8 ust. 1 i art. 8a ust.1 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz mylny jest podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art.8 ust. 1 pkt. 1b ww. ustawy.

Wyrok Sądu Okręgowego wyjaśnił, iż zasądzenie wyrokiem sądu należności ze stosunku pracy na rzecz pracownika świadczy o tym, iż sąd uznał jego roszczenia za zasadne, tj. że przysługiwały skarżącemu określone należności od pracodawcy, które do dnia wyrokowania nie zostały zaspokojone. Nie jest to równoznaczne ze stwierdzeniem faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę, także w sytuacji, gdy w toku postępowania powołuje się na trudności finansowe jako przyczynę niezaspokojenia należności pracowniczych. Brak określonych składników majątkowych nie jest jednak wystarczający do stwierdzenia faktycznego zaprzestania działalności przez

dłużnika, zwłaszcza w sytuacji gdy – jak wynika z ustaleń Sądu I instancji – nadal zatrudnia pracowników.

W związku z powyższym Komisja Rewizyjna po analizie przedłożonych dokumentów uznała skargę za bezzasadną i postanowiła o wystąpieniu z wnioskiem do Sejmiku Województwa Opolskiego o uznanie złożonej skargi jako nieuzasadnionej.

Uzasadnienie

Na podstawie art.18 pkt 20 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz.U. z 2013 r. poz. 596 ze zm.) sejmik województwa podejmuje uchwały w sprawach zastrzeżonych ustawami i statutem Województwa do kompetencji sejmiku województwa. Na podstawie art. 229 pkt 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 ze zm.). Sejmik jest właściwy do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności zarządu i marszałka województwa.

Sejmik Województwa Opolskiego podejmuje uchwałę w przedmiotowej sprawie po zapoznaniu się ze skargą zainteresowanego z dnia 17 czerwca 2015 r. oraz ze stanowiskiem Komisji Rewizyjnej Sejmiku Województwa Opolskiego, sporządzonym zgodnie z § 35 ust. 3 pkt. 1 Statutu Województwa Opolskiego (t.j. Dz. Urz. Woj. Opolskiego z 2014 r., poz. 2201) oraz art. 30 ust. 1 ustawy o samorządzie województwa z dnia 5 czerwca 1998 r.

W przypadku przyjęcia przez Sejmik Województwa Opolskiego w całości ustaleń Komisji Rewizyjnej, stanowisko Komisji będące załącznikiem do niniejszej uchwały staje się jednocześnie uzasadnieniem odmownego załatwienia skargi.